

Adam Møller: Da folketinget sidste år efter den højtærede justitsministers forslag gennemførte en ændring af straffelovens § 191, der forhøjede strafferammen for grov narkotikahandel fra 2 års fængsel til 6 års fængsel, var det et klart sigte for lovgivningsmagten at skabe mulighed for en mere effektiv bekæmpelse af indsmugling og handel med narkotiske stoffer, ligesom det var et klart sigte at bringe Danmark mere på linje med den lovgivning og domspraksis, som var gældende i vore nabolande.

Af en artikel, som politiadvokat V. Nissen har skrevet i Ugeskrift for Retsvæsen for den 18. april i år, fremgår det imidlertid, at de ved underretterne og østre landsret hidtil afsagte domme ikke ganske synes at have taget hensyn til den stedfundne lovændring. Kun i 3 tilfælde har der efter de for mig foreliggende oplysninger været tale om, at domsafsigelsen har indebåret en skærpelse af den hidtil anvendte strafferamme, og dette ganske uanset at det her drejer sig om meget grove forbrydelser og forbrydelser, hvorved der for de pågældende forhandleres vedkommende er indtjent fortjenester på flere hundrede tusinde kroner. Det skulle nemlig blive således, at Danmark i højere grad, end det hidtil har været tilfældet, skulle kunne virke tiltrækkende på internationale narkotikahandlere og internationale narkotikasmuglere.

Hvis vi ser på den statistik, der foreligger fra Københavns kriminalpoliti vedrørende sager om narkotikahandel, var der i 1968 impliceret 821 personer, men i 1969 var tallet steget til 1.620 personer, og af disse var ikke mindre end 243 udenlandske statsborgere, repræsenterende ikke mindre end 30 forskellige nationer. Jeg synes, dette tyder på, at Danmark virker tiltrækkende for den internationale narkotikahandel til skade for os og til skade for vore nabolande.

En af det nutidige samfunds mest modbydelige forbrydelser er i virkeligheden den, der her er tale om. Det er folk, der for økonomisk vindings skyld kynisk udnytter den mulighed, der er for en grov fortjeneste, hvorved de medvirker til, at nogle af vore unge medborgere psykisk og fysisk bliver nedbrudt i en sådan grad, at kun de, der har haft lejlighed til at se disse narkotikavrag, kan gøre sig begreb om, hvad det indebærer af menneskelig ulykke, og jeg vil derfor

gerne bede ministeren tilkendegive, hvilke foranstaltninger ministeren kunne tænke sig for at rette på dette forhold.

Justitsministeren (Thestrup): Ved den nye bestemmelse i straffelovens § 191 blev der som bekendt givet hjemmel til at idømme indtil 6 års fængsel for den mere professionelt prægede narkotikakriminalitet. Siden denne lov trådte i kraft den 1. juli 1969, er der afsagt dom i sager mod i alt 22 tiltalte, hvor den nye straffelovs bestemmelse er påberåbt. Heraf er sager mod 11 tiltalte afgjort endeligt ved underrets- eller landsretsdom. Af disse 11 er 2 frifundet for overtrædelse af denne bestemmelse, medens straffene for de øvrige har været fængsel mellem 8 måneder og 2½ år. For de resterende 11 tiltalte er sagerne for tiden under ankebehandling, heraf 7 ved landsret. De sidste 4 tiltalte har ved landsretten fået fængsel fra 1 til 3 år, men justitsministeriet har netop givet rigsadvokaten tilladelse til at indbringe disse sager for højesteret med påstand om skærpelse.

Som det fremgår af denne oversigt, har højesteret endnu ikke haft lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet om strafudmåling for personer, der har overtrådt den nye bestemmelse, og man kan derfor endnu ikke udtale sig sikkert om, hvorledes strafniveauet vil blive. Jeg vil imidlertid på den givne foranledning udtale, at det stedse har været justitsministeriets opfattelse, at den mest effektive bekæmpelse af narkotikakriminaliteten sker ved en øget indsats fra politi- og toldmyndigheder med henblik på at fremme opklaringen af disse sager. Den skærpede strafferamme har været anset som et naturligt supplement til denne øgede indsats, men ikke som det væsentligste kriminalpolitiske middel.

Yderligere vil jeg gerne gøre det klart, at det stedse har været forudsat, at man skulle kunne citere den nye bestemmelse i straffelovens § 191, uden at dette nødvendigvis skulle være udtryk for, at straffen burde fastsættes højere end det tidligere maksimum af fængsel i 2 år, der gælder for strafbestemmelsen i lov om euforiserende stoffer.

Det blev i forbindelse med gennemførelsen af den skærpede bestemmelse, straffelovens § 191, præciseret, at straffen efter denne bestemmelse ville ligge mellem fæng-